

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

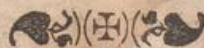
Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Index Discursuum hac prima Parte contentorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45964](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45964)

I N D E X

Discursuum hac prima Parte contentorum.

DISCURSVS I.

De Verbi divini, seu Concionum audiendarum necessitate.

Conciones sacras esse instrumentum à DEO electum ad restaurandum in Christianorum quolibet illud ipsum, quod originariæ noxæ culpâ in intelligendi perinde, ac volendi facultate destructum fuit.

DISCURSVS II.

Quæ causa modici ex auditis sacris Concionibus fructus?

Modici hujus fructus causam plerumque esse audientium ineptitudinem, qui in triplici classe sunt: prima eorum est, qui illas rarò admodum audire curant: secunda eorum, qui, cum audiant, ad animum tamen non admittunt: tertia denique eorum, qui cum admiserint, curam auditorum deinceps nullam habent.

DISCURSVS III.

De Fide.

Cum Fides sit radix Beatitudinis nostræ cælestis, tria ad illam necessariò requiri: ut sit firma, ad Intellectum hominis primæ & divinæ Veritati subijciendum: ut profunda, ad eundem divinatorum Mysteriorum cognitione alendum: ut secunda, ad eum magno piarum actionum numero locupletandum.

DISCURSVS IV.

De Spe.

Ostenditur quàm pulchra sit inter Christi sequaces vera Spes Justorum, & quàm turpis falsa Impiorum.

DISCURSVS V.

De numero Electorum & Reproborum.

Tam Authoritatis, quàm Rationis lumine investigatur, an plures è credentium

I N D E X.

dentium numero salvi fiant, an verò æternùm pereant?

DISCVRSVS VI.

De modo ac via animi salutem certò consequendi.

Tutam obtinendæ salutis animæ viam esse, petere illam Orando, & quærere illam simul operando: petere autem, & quærere illam non solum hæc coniungendo, sed etiam præter illam nihil spectando.

DISCVRSVS VII.

De Præcepto amandi DEUM.

Cùm Amor inter Animi Affectus id sit, quod inter metalla aurum, indagatur, tam quæ sit vera ejus natura, quam quis lapis illius lydius. Quæritur inquam, quid sit hoc Præceptum amandi DEUM super omnia; & quo experimento constare possit, quòd ipsum ad amissim observetur.

DISCVRSVS VIII.

De Peccato Blasphemia.

Blasphemiam in rectæ Rationis libra gravius esse delictum quovis alio Christianorum; nec ad ejus pondus elevandum sufficere, si, ut solet, dicatur, proferrè illas aut iræ impetu, aut pravæ assuetudinis vitio.

DISCVRSVS IX.

De Execrationibus, seu Imprecationibus.

Plurimum interesse, ut quis his Ex-

ecrationibus abstineat; tum quia sepe nocent ipsi, quibus maledicitur; tum quia nunquam non gravissimè nocent ipsi maledicenti & execranti.

DISCVRSVS X.

De Juramento.

Demonstratur in primis, quantum sit malum jurare sine Judicio, sine Justitia, sine Veritate: deinde sumptis hinc animis in id incumbitur, ut quodvis Juramentum, quoad ejus fieri potest, ex omnium Christianorum ore quàm longissimè ablegetur.

DISCVRSVS XI.

De Præcepto sanctificandi dies festos.

Ostenditur primo loco, inter Christianos dies festos jam minimè festos esse, vel quia plerique illorum non remouent impedimenta ad eos sanctificandos; vel quia negligitur finis, qui in tali sanctificatione spectatur: deinde autem monstratur modus eos sanctè ac piè transigendi.

DISCVRSVS XII.

De Sacrificio Missæ.

Explicantur maxima bona, quæ in nos per hoc Sacrificium redundant, dum facit, ut expungere possimus ex toto nomina illa omnia, quibus nos DEUS sibi obstrictos habet: dein ratio ostenditur, quàm bonis istis abundè potiri valeamus.

DISCURSUS XIII.

De recta Liberorum educatione.

Crudelem in se, & in suos esse, quisquis Liberos suos rectè educare negligat; cum gravissimè suam simul, & illorum animam vulneret.

DISCURSUS XIV.

De duplici peccato in Liberorum educatione admitti solito.

Duplici maximè peccato fieri, ut Parentes Liberorum suorum fiant parcidæ; si bona non doceant, & si doceant mala.

DISCURSUS XV.

De alijs duobus modis, quibus in educatione prædicta peccatur.

Immeritò bonum Parentem dici, quisquis non caveat gravissima duo peccata: quæ sunt: negare liberis, quam oportet concedere, libertatem; & concedere eam, quam oportet negare.

DISCURSUS XVI.

De debito, quo Liberi tenentur venerari suos Parentes.

Si ingens probrum est, non expungere sua nomina, summam etiam infamiam sibi consciscere eos Liberos, qui vitæ, alimentis & educationi, quæ à Parentibus acceperunt, bona utriusque maxima, non rependunt honorem, sustentationem, & obedientiam.

DISCURSUS XVII.

De Eleemosina.

Expositione Præcepti Eleemosynæ id agitur imprimis, ut Christiani inducantur ad subveniendum egentibus, quantum tenentur; & proponendo ejus præmium, ad subveniendum etiam plus, quàm tenentur.

DISCURSUS XVIII.

De modo stipem pauperibus largiendi.

Tribus maximè signis agnosci verè beneficium erga inopes: manu largâ, vultu affabili, & obtutu in cælum defixo.

DISCURSUS XIX.

De Præcepto fraternæ Correctionis.

Nequis majus justo onus sibi impositum existimet, propositur, quæ sit propria errantes corrigendi obligatio; deinde indicatur ratio cum fructu & utiliter eâ defungendi.

DISCURSUS XX.

De Ira frenanda.

Ad domandam Iram, equum effrenem, qui omnem ferè sensorem excutit, iisdem omnino medijs opus esse, quibus equus edomatur; dexteritate simul & animi præsentis vigore.

I N D E X.

DISCVRSVS XXI.
De vitando Pravorum com-
mercio.

Quàm sollicitè caveri debeant Pra-
vi ob gravissima, quæ alijs inferunt,
damna; & quàm meritò timere ipsi
debeant ob mala, quibus, dum nocent
alijs, sibi quoque nocent.

DISCVRSVS XXII.

De venia Inimicis danda.

Cùm triplex tantùm Pacis genus
sit, quo gaudere hac in vita quis po-
test, cum DEO, secum, & cum Pro-
ximo, ostenditur triplici hoc Pacis
genere se privare, qui Pacem non vult
habere cum Inimico.

DISCVRSVS XXIII.

De pernicioso Luxuriæ malo.

Cùm ad obtinendam cujusvis ho-
minis salutem gemina voluntate fir-
mâ opus sit, Divinâ & Humanâ, de-
monstratur Inprimis, quàm facilè tur-
pe Luxuriæ vitium impediât volun-
tatem Divinam.

DISCVRSVS XXIV.

Pluribus exponitur infelix La-
scivorum conditio.

Lascivos difficulter induci ad ne-
gotium salutis seriò gerendum: pri-
mò quia malum suum non agno-
scent; deinde etsi cognoscant, non
horrent tamen; denique etsi horreant,
ad seriam tamen emendationem ani-
mum non inducunt, Atque ita alte-

ra etiam assertionis ante positæ pars
demonstratur.

DISCVRSVS XXV.

De Excellentia Virgini-
tatis.

Parte prima ob oculos ponuntur
maximæ Virginitatis opes ex eo, quòd
tanti illam semper fecerint Homines,
Cælitæ, & ipsi adeò mali Dæmones;
transitur dein parte altera ad osten-
dendam immanem ejus prodigalita-
tèm; qui harum opum jacturam tem-
erè facit.

DISCVRSVS XXVI.

Damnatur Avaritia.

Ad Avaritiam, quæ malorum om-
nium Radix appellatur, vitandam im-
pellere nos debent tres ejus funestis-
simæ Proprietates; quòd sit occulta,
quòd sæcunda, quòd semper ejus hu-
mano ex animo evellendæ difficultas
crescat.

DISCVRSVS XXVII.

De Restitutione rei alienæ.

Palàm fit, in quos casses incide-
rit Anima, quæ alienum abstulit, cum
salutem consequi nulla ratione pos-
sit, quisquis illud non vult reddere,
reddere autem sit longè difficillimum
possidenti.

DISCVRSVS XXVIII.

De Judicijs temerarijs.

Quisquis alterum temerè iudicat, eadè operâ seipsum condemnat, tanquam Judex sine Autoritate, Scientia & Justitia; & idcirco DEUS illum vehementer odit.

DISCVRSVS XXIX.

De Detractione.

Ut Detractor ostendatur esse similis illi Bestiæ, quæ Danieli triplicium ordine instructa apparuit, sufficit observare triplicem illam stragem, quam unico ipse morfu infert bonæ famæ Proximi absentis, Conscientiæ Proximi præsentis, & præcipuæ Animæ suæ propriæ.

DISCVRSVS XXX.

De Mendacio.

Christianum Mendacem offendere Naturam simul, Rationem & Fidem; propterea quòd tam rebellis sit lumini, quo illius Animam quælibet harum illustrat.

DISCVRSVS XXXI.

De Peccatis, quæ solâ Cogitatione admittuntur.

Ad Animum à pravis Cogitationibus defendendum, iisdem opus esse, quæ ad arcem aliquam custodiendam: Vigilantiâ adversus insidias, & Fortitudine contra assultus.

